

Lászlófy Pál laudációja

A Sapientia Erdélyi Magyar Tudományegyetem Bocskai István-díja, 2018

Lászlófy Pál, az RMPSZ örökös tiszteletbeli elnöke, a Sapientia Alapítvány kurátora, azon generációhoz tartozik, akik egyetemi tanulmányaikat a kolozsvári „Bolyai Tudományegyetemen” kezdték, de azt az egyesített „Babeş–Bolyai Tudományegyetemen” fejezték be. Itt szerzett matematika fizika szakos tanári oklevelet 1960-ban.

Gyerekkora, neveltetése mellett úgy hiszem ez a tény, az ott tapasztaltak is meghatározóak voltak pedagógusi, valamint közéleti pályáján. Már fiatalon közeli tanúja, sőt részese lehetett és közvetlenül tapasztalhatta „mindazt a förtelmet”, amit végigcsináltak akkor ott velük, a két egyetem egyesítésének az ürügyén. „Az a félév tönkretett, lefogytam, amikor apám meglátott, haza akart vinni” mondta egyik visszaemlékezésében. Nos, kedves Pali bátyám jó, hogy nem így történt, mert akkor mi is szegényebbek lennénk.

Annak a pedagógus nemzedéknek az egyik tagja, amely még hitte, vallotta, és komolyan is vette, hogy a tanári munka nem szakma, hanem hivatás. Az én nemzedékem, sőt saját magam is sokat köszönhetek ennek a tanárgenerációnak. Mert nagyvonalúan félretéve, elfeledve az „átkos rendszer” napi gondjait itt Csíkszeredában úgy tanítottak, neveltek bennünket mintha semmi, de semmi sem lenne fontosabb, mint a tudás, a gondolkodás, és az alkotás. Talán a megmaradásunk, későbbi sikereink egyik alappillére is volt, ez az elkötelezett jó minőségű oktatás.

Sokat köszönhet neki nemcsak a romániai magyar pedagógus közösség, hanem nemzeti közösségünk is. Mert kilépve az osztályteremből, főtanfelügyelőként még a diktatúra körülményei között is képes volt javítani anyanyelvi oktatásunk helyzetén. Hargita megyében nyolcezer középiskolás diákkal kezdte a tanfelügyelőséget, és a rendszerváltáskor tizenkétezerrel hagyta ott. Nos, ez a „négyezer gyermek pedig vagy a román nyelvű oktatásból érkezett” vagy pedig nem tanult, nem tanulhatott volna tovább. Megfontolandó lehet nekünk is ez a tapasztalat.

Mindezek ellenére Lászlófy Pál neve, a Kárpát-medencében a Romániai Magyar Pedagógus Szövetséget is jelenti. Kezdetben ennek szervezése jelentette a kihívást, majd aktív elnökeként, és most örökös tiszteletbeli elnökeként sem tud elszakadni a szövetségtől. Érzik a még ki sem mondott igényeket, a gondokat, sőt azt is, hogy miként, és kihez kell fordulni a segítségért, a

fejlesztésekért. Úgy kér, hogy azt szégyen visszautasítani. És higgyék el, ezt saját tapasztalatból is mondhatom. Sokat mond erről az is, hogy láttam amint Szovátán, a „Teleki Központban” érzi igazán otthon magát. Persze tényként elfogadja, hogy szövetségként lehettek volna eredményesebbek, de hozzáteszi, hogy az RMPSZ előzmény nélküli szervezetként alakult. Sőt azt is helyesen látja, hogy a szakmai érdekvédelemben is eredményesebbek lehetünk, ha a politikai képviseletünk igazi, és nem csak csatlós partnerként tekint ránk. És ez teljesen érvényes az egyetemünkre is. Mert az oktatási stratégiák érvényesítéséhez bizony szükségünk van politikai eszközökre is. És fordítva e stratégiák megalkotásához itt az egyetemen értünk a legjobban.

Igen tisztelt hölgyeim és uraim! Bár már önmagukban is elévülhetetlenek ezek a megvalósítások, sőt jelentősek a magyar közoktatásban elért eredmények is, mégis itt és most nem csak ezért kapja Lászlófy Pál Kurátor úr, a Sapientia Egyetem Bocskai-díját. Minden tisztelet mellett, Szilágyi Pál elvesztése után, Ő maradt a mi „Pali bácsink”. Mert a szakmai sikereket követően, az egyetem alapításának kezdetén, az útkeresés korában vállalta a Csíkszeredai Karunk képviselőjének, mentorának a szerepkörét akkor, amikor a legnagyobb szükség volt rá. Élhetne volna a sikeres elnök, a megbecsült nyugdíjas tanár kényelmes életét. Ehelyett azt tette, amit hite szerint tennie kellett, vállalva segített fiatal egyetemünk szervezésében, fejlesztésében.

Nyugodt tartása, tapasztalata és odafigyelése ad ma is támaszt és erőt. Erre jellemző az is, ahogyan kezelte egyetemi épületünk felújításának úgymond hiányzó tervezői engedélyének ügyét. Nem a kibúvót, a magyarázatot kereste, hanem sikeresen felkutatta az „elveszett” tervezőt, odautazott és megoldotta. Nos, ilyen az igazi társ. Kedves „Pali bátyám” tudjuk, hogy ez a kitüntetés csak egy a sokból, amit megérdemelten kaptál, de fogadd úgy, olyan szeretettel, mint ahogy mi adjuk neked.

Az Isten éltesen sokáig.

Csíkszereda, 2018. október 3.

A Sapientia EMTE közössége nevében

Dr. Dávid László, a Sapientia EMTE rektora